

σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.

ΙΣ. θεομὴν ἐπὶ ψυχοῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝ. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀθεῖν με χροή.

ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσῃ γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾶς. 90

ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θεοῦ οὐ πρόπει τὰμήχανα.

ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.

ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν 95

V. 87. σιγῶσ', ἐὰν etc.] Verba haec ἐὰν — τάδε non tam explanationi participii σιγῶσα inserviunt, quam cum oppositione quadam dicta sunt hoc sensu: 'immo omnibus nuntia'. Simile tamen est quod dixit Aesch. Choeph. 742: ἢ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον, εὐτ' ἂν πύθῃται μῦθον. Vide quae ad Trach. 909 adnotavimus.

V. 88. Schol.: θεομὴν ἐπὶ ψυχοῖσι· ἐπὶ ἀδυνάτοις νεανιεύῃ καὶ ἐπὶ ἀηδέσι τέρπη τὴν ψυχὴν. Multo hic rectius sensum loci perspexit quam plerique recentiorum interpretum. Hoc sibi vult Ismena: 'a qua re alii abhorrent, ad eam tu summo animi impetu raperis'. Quod dicit, quia ex verbis quae modo protulit Antigona, οἴμοι — τάδε, eam intellexit facinus, quod susceptura est, a quo ipsa vehementissime abhorret, adeo praeclarum et laude dignum existimare, ut evulgari etiam per totam urbem cupiat. De nomine ψυχρὸς confer v. 650. Hermannus adscripsit Aesch. Prom. 692 δειματ' ἀμφάκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν, Neuius Pind. Pyth. IV, 73 κρυόεν μάντευμα. Isthm. I 37 ἐν κρυοέσσα συντηχία. Hom. Il. ι 2 et ν 48, ubi φόβος dicitur κρυερὸς et κρυοεῖς id est 'gelidus'. ['Res horrorem incutientes' videntur spectare ad mortem facinori quod Antigona in animo habet propositam.]

V. 90. δυνήσῃ γε, scilicet 'rem exsequi', quod ex ipso sententiarum nexu suppletur. — ἀμηχάνων ἐρᾶς: Adscripsit Wexius Lucian. D. D. VIII πλὴν οἶδα, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾶς. Eur. Herc. 318

ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν. Proverbiorum in numero habent ἀδύνατα θεοῦ Zenobius et Suidas. Stobaeus flor. vol. I p. 88 ed. Mein. inter Chilonis dicta refert: μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. Vide Hemsterh. ad Lucian. T. II p. 275.

V. 91. πεπαύσομαι ambigue dicitur: 'defuncta ero — negotio', quod intellegit Ismena, 'defuncta ero — vita', quod potius intellegit Antigona. Nos 'dann ist es aus'.

V. 92. De ἀρχὴν (οὐ), 'omnino (non)' cfr. Krueg. I § 46, 3, 2.

V. 93. ἐχθαρεῖ] De futuro sec. medii passive usurpato vide Krueg. I § 39, 11.

V. 94. Cum usu verbi προσκείσει comparant φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι v. 73 parum apposite, cum illud spectet ad mortuam Antigona, hoc ad vivam Ismenam. Itaque potius προσκείσει pro ἔσει dictum videtur ratione habita necessitudinis quae inter sororem et fratrem intercedit, quam in sententiam conferre licet Eur. Tro. 185 τῷ πρόσκειμαι δούλα τλάμων; Alii corruptum iudicant locum, cum insuper δίκη melius absit: Dindorfius conicit προσκείσει κάσει, Herwerdenus πρὸς δίκης ἔσει. Fortasse scribendum ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι σὴ προσκείσεται ('odium tui mortuo inhaerebit'). Cfr. v. 1243.

V. 95. ἔα] Hoc loco monosyllabon est, ut O. R. 1451. O. C. 1192. Eur. Ion 540. Sic ἔατε disyllabon Trach. 1005. Apud Homerum ἔα saepius monosyllabon est. Cfr. Heynius ad Il. V 256. ERF. De locutione τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν vide ad v. 193.